

PARLAMENT DE CATALUNYA

Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent

Ref.: 261MBB28081700001

A LA MESA DE LA COMISSIÓ D'INVESTIGACIÓ SOBRE L'OPERACIÓ CATALUNYA

Mireia Boya e Busquet, presidenta, Anna Gabriel i Sabaté, portaveu del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, la primera com a membre de la Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya, presenten, d'acord amb el que estableix l'article 66.6 del Reglament del Parlament, les propostes de conclusions següents per tal que, una vegada debatudes a la Comissió d'Investigació sobre l'Operació Catalunya, siguin incloses en el dictamen que ha d'ésser debatut pel Ple del Parlament.

1. ANTECEDENTS: LES MOLTES OPERACIONS CATALUNYA

Fa temps que la guerra bruta de l'Estat contra l'independentisme català s'ha mediatitzat i acapara titulars als mitjans de comunicació. Malauradament aquests darrers dies seguim veient com aquest *modus operandi* és encara vergonyosament vigent. En aquest sentit, el Parlament de Catalunya té l'obligació de fer preguntes i demanar respostes a tots aquells que hi poden estar relacionats, i poder així vehicular la legítima queixa i denúncia públiques, en defensa dels més elementals i bàsics principis democràtics, contra les pràctiques de guerra bruta, i en defensa, també, dels que l'han patit, que la pateixen, o simplement d'aquella gran majoria a la que li semblen intolerables aquestes pràctiques en un Estat de Dret.

Aquesta guerra bruta de l'Estat, articulada des de les zones grises de l'aparell policial i a través dels seus tribunals més polititzats, fa molts anys que existeix. L'Esquerra Independentista, molts moviments socials i populars, en resum, tots aquells que construeixen contrahegemonia, ho saben prou bé, perquè molts d'ells han patit invencions, detencions, infiltracions i, fins i tot, tortures i assassinats. L'Estat espanyol persegueix sistemàticament tots aquells moviments que qüestionen de manera clara l'*status quo*. Per això, per la CUP-CC, la Comissió d'investigació sobre l'Operació Catalunya (CIOC) no s'hauria d'haver restringit ni al moment actual, ni als polítics actuals, ni al Principat.

Més enllà del nom mediàtic que s'ha generalitzat, *operacions Catalunya* n'hi ha hagut moltes, en tenim en curs encara i, segurament, moltes més vindran, doncs

PARLAMENT DE CATALUNYA

Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent

moure's pels laberints del clavegueram és la manera d'entendre la democràcia que té el poder a l'Estat espanyol.

No tenim la voluntat de ser exhaustius, però si de recordar alguns fets i exemples remarcables de la nostra història recent per tal de contextualitzar millor l'operació Catalunya de la CIOC: Recordem alguns episodis de la persecució al moviment independentista, les mentides planificades contra la discrepància política i social i la pràctica de la tortura –tabú d'Estat–, la connexió habitual amb l'ultradreta en el marc dels Països Catalans, la persecució criminalitzadora dels moviments socials i alguns casos d'altres pobles de l'Estat espanyol que han patit els mètodes propis de la guerra bruta de l'Estat espanyol.

a. Independència

El 14 de març de 1982, les forces polítiques autonomistes havien convocat una manifestació contra la LOAPA, llei de recentralització política, hereta directa del cop d'estat del 23F i que evidenciava que per a les forces polítiques espanyoles s'havia anat massa lluny en l'autonomisme. L'independentisme va sortir en bloc diferenciat dins la manifestació darrere la pancarta amb el lema "**Independència**" més gran que s'havia fet fins aleshores. Darrera, els Comitès de Solidaritat amb els Patriotes Catalans, els partits IPC i PSAN i molta gent que s'hi va afegir.

Després d'una campanya de premsa del diari ultradretà 'El Alcázar', foren detinguts –en primera instància, sense cap ordre judicial– i empresonats els dirigents d'IPC que estaven a la primera fila de la manifestació, acusats de promoure la rebel·lió. En Carles Castellanos i en Ramon Pelegrí van ser portats a la presó Model i l'Eva Serra, la Teresa Lecha, la Blanca Serra i la Maite Carrasco van ser empresonades a la presó de la Trinitat. S'hi van estar un mes mentre al carrer es desenvolupava una intensa campanya de suport amb el lema "jo també hi era". L'independentisme havia gosat sortir a l'escenari polític, mostrar-se obertament enmig del clima de repressió. La pancarta no la van trobar mai, però la presó i les vexacions no se les van estalviar. El governador civil d'aleshores es deia –es diu– Fernández Diaz. A la CIOC té una rabiüda actualitat i una responsabilitat directa en l'operació Catalunya. Malgrat la causa va ser arxivada, Fernández Diaz va incoar una multa administrativa de 100.000 pessetes per a cadascun dels empresonats. Pel simple fet de dur una pancarta amb el lema 'Independència'.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent

b. Mentides i tortures.

L'any 1992 es va dur a terme l'operació Garzón. **La celebració dels Jocs Olímpics** a Barcelona va ser el pretext per actuar en contra del moviment independentista. Les forces i cossos de seguretat de l'Estat **van iniciar una campanya de repressió política i policial** que comportà la detenció arbitrària, sense proves i amb tortures, d'una cinquantena de persones vinculades a l'esquerra independentista, per una suposada vinculació amb l'organització Terra Lliure. Més de la meitat dels detinguts, ràtzia i escombra, ni tan sols van ser processats ni acusats de res. L'Audiència Nacional va mirar a una altra banda davant els blaus, els hematomes i els evidents senyals físics i psíquics de maltractament policial. No es va obrir cap investigació per part de la justícia de l'Estat, va haver de ser el Tribunal Europeu dels Drets Humans, al 2004, qui va dictaminar la culpabilitat de l'Estat espanyol en no haver investigat casos de tortures amb indicis sobrats.

c. Guerra bruta, connexió amb l'extrema dreta i bombes. Països Catalans.

La mirada històrica ens porta a parlar de la connexió de l'Estat espanyol amb l'extrema dreta. A finals dels 70 és imprescindible recordar els fets de la "Batalla de València" a la transició. El sector més reaccionari de la dreta valenciana va voler eradicar el predomini de l'esquerra mitjançant les coaccions i l'anticatalanisme com a estratègia de xoc. Grups organitzats de terrorisme de dretes, de terrorisme d'Estat, van posar i reivindicar diferents atemptats amb bombes contra el catalanisme: a l'estadi del Llevant, a l'aplec del País valencià a la plaça de bous, a casa de Joan Fuster, etc. El blaverisme que ha governat el País Valencià tants anys amb la complicitat dels feixistes de Fuerza Nueva és un altre exemple de la connexió entre feixisme –el cas de Yolanda González i el fet que l'autor material del crim, Emilio Hellin, treballi avui pel Ministeri de l'Interior és, a banda de vergonyant, significatiu. L'operació Pànzer –i les connexions ultres amb l'exèrcit espanyol– i la minimització, banalització i, fins i tot, justificació oficial de la violència impune d'extrema dreta als Països Catalans. Caldria recordar també els fets de Montejurra en 1976 –connexió directa amb l'Estat–, el cas Scala –infiltració policial per desballestar la CNT– o el grup terrorista Milícia Catalana als anys 80 a Barcelona.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent

d. Persecució dels moviments socials.

Si recordem només el període de Julia Garcia-Valdecasas, delegada del govern a Catalunya 1996-2003 durant el mandat de José Maria Aznar al Govern de l'Estat, a banda de la seva duresa repressiva contra el moviment okupa i antiglobalització (amb exemples com el desallotjament del cinema princesa en 1996), cal remarcar també la seva obstinació a vincular l'Esquerra Independentista catalana amb ETA. Exemple d'aquesta política fou el "cas dels tres de Gràcia", tres joves als que s'imputava l'organització d'un grup armat imaginari construït a partir d'informes de la policia nacional espanyola. L'acusació es va arxivar però les mentides ja eren públiques i es van judicialitzar. Una resolució judicial ferma, en un altre cas similar durant l'era Valdecasas, on es van produir més 2.000 detencions i es van descobrir fins a cinc infiltrats policials en el si dels moviments socials, recordava que "els informes semblen redactats per la desapareguda Brigada Politico-Social del franquisme". Evidència dels mitjans emprats per García-Valdecasas i per la redacció d'informes falsos per part dels cossos policials de l'Estat, una barreja de mètodes alegals, oficina de premsa i clares extralimitacions. El desallotjament del cinema Princesa, punt d'arrencada d'aquella estratègia repressiva, va acabar reprovat durament als jutjats. El 2003 una llarga sentència de l'Audiència Provincial de Barcelona titllava l'ordre de desallotjament com il·legal, antijurídica i il·legítima, i ho qualificava tot plegat de «funcionament anormal dels serveis públics».

e. Altres casos arreu.

Cal no oblidar què va suposar el GAL al País Basc: la mort de 27 persones, amb, entre altres, la desaparició i assassinat de Lasa i Zabala, la mort sota tortura de Mikel Zabazla per agents especials de la Guàrdia Civil, o l'assassinat de Santi Brouard. Tampoc caldria oblidar l'Operació Lejía contra el dirigent independentista canari Antonio Cubillo, amb l'intent d'assassinat per agents dels serveis secrets espanyols. Al darrera hi havia el ministeri de Martin Villa, avui reclamat per la justícia argentina, via la jutgessa Servini, per crims contra la humanitat durant el franquisme. Per acabar, els diaris Egin i Egunkaria foren tancats per ordres d'impuls polític: del primer, el Tribunal Suprem en va decretar la il·licitud del tancament; del segon, tots els acusats resultaran completament exonerats. Va ser també una operació d'Estat la que va permetre la il·legalització de l'esquerra abertzale -«Nos hemos pasado pero ha colado», va arribar a

PARLAMENT DE CATALUNYA

Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent

dir el fiscal general Conde Pumpido -. En aquell context, fins i tot Financial Times va denunciar que existia una mena de GAL judicial.

2. CONTEXTUALITZACIÓ: LA CREACIÓ DE LA CIOC

La creació de la Comissió d'Investigació sobre l'operació Catalunya (CIOC) es va aprovar en sessió del Ple del Parlament de Catalunya el dia 8 de març del 2017 amb el suport dels grups parlamentaris de JxSI, el PSC, CSQP i la CUP, l'abstenció de C's i el vot en contra del PP.

L'aparició de les gravacions de les converses entre l'ex-ministre Fernández Diaz i el cap de l'Oficina Antifrau del Parlament de Catalunya, Daniel de Alfonso, va ser un dels primers elements que van provocar la seva creació.

Mesos després de l'escàndol i la destitució fulminant de De Alfonso per part del Parlament de Catalunya, el diari Público, treu a la llum una investigació basada en testimonis, documents i àudios exclusius, que posa en evidència com la ex-líder del PP de Catalunya, Alicia Sanchez Camacho, va organitzar la gravació del dinar al restaurant La Camarga amb Victòria Álvarez, l'ex-parella de Jordi Pujol Ferrusola, l'any 2010, en la qual es va parlar per primera vegada sobre els diners de la família de l'expresident, i després va transmetre aquesta informació al seu partit a través de Jorge Moragas. Dos anys després, la brigada política d'Interior la va usar per als seus primers informes contra els partits sobiranistes catalans. El final judicial pactat del cas Camarga demostra el coneixement i ocultació de la trama per part de Sánchez Camacho .

Però, a més a més, la documentació obtinguda per Público -una nota informativa de la Comissaria General de Policia Judicial- demostra també que Interior va obtenir aquesta informació molt abans que Victòria Álvarez expliqués la seva versió al comissari Villarejo -qui actuava com a agent encobert, sota la falsa identitat del periodista d'El Mundo Javier Hidalgo- i després anés a declarar sobre això a la Unitat de Delinqüència Econòmica i Fiscal (UDEP). És en aquest moment, amb Sanchez Camacho, quan arrenca l'operació Catalunya, tal i com es coneix actualment. Durant dos anys, atès el suport del PP català al govern de CiU en el període 2010-2012, aquella informació es va hibernar.

En paral·lel, al Congrés dels Diputats, es va crear pels mateixos motius un altra comissió d'investigació sota el nom de *Comisión de Investigación sobre la utilización partidista del Ministerio del Interior, bajo el mandato del ministro Fernández Díaz*. Ambdues comissions han funcionat simultàniament, tot i el boicot que ha patit aquesta darrera comissió per part d'alguns partits polítics, que han vetat les compareixences d'alguns dels principals testimonis directament relacionats i implicats activament en l'anomenada operació Catalunya.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent

A la CIOC, són nombrosos els testimonis cridats a comparèixer que no s'hi han presentat. Alguns d'ells, membres del govern de l'Estat, policies, fiscals i altres alts càrrecs, -com per exemple Mariano Rajoy o Soraya Sáenz de Santamaría- s'han escudat en un informe del *Consejo de Estado* on no només es considerava que els ministres i càrrecs de l'Administració General de l'Estat no estan obligats a comparèixer en una comissió d'investigació del Parlament de Catalunya, sinó que també afirma que ni tan sols tenen el deure d'atendre a les seves sol·licituds d'informació. En els seus escrits a la CIOC, fins i tot alguns d'ells han mostrat un clar menyspreu al Parlament de Catalunya i han relatat com seguien ordres dels seus superiors, tant en l'àmbit judicial com en el polític, a l'hora de no atendre els requeriments de la comissió d'investigació.

Però els membres del govern espanyol i altres càrrecs de l'Administració General de l'Estat no han estat els únics que no s'han presentat a les compareixences, Jorge Fernández Díaz, exministre d'Interior; José Maria Romero de Tejada, fiscal superior de Catalunya; Manuel Vázquez López, excap de la Unitat de Delinqüència Econòmica i Fiscal; Enrique García Castaño, ex-comissari general d'Informació de la Policia Nacional i excap de la Unitat Central de Suport Operatiu; José Luis Olivera Serrano, excap de la Unitat de Delinqüència Econòmica i Fiscal i director del Centre d'Intel·ligència contra el Terrorisme i el Crim Organitzat; Manuel Montobbio de Balanzón ambaixador d'Espanya a Andorra o Jorge Moragas Sánchez, secretari del Consell de Seguretat Nacional i director del Gabinet de la Presidència del Govern de l'Estat, també s'hi han negat, incomplint l'article 502 del codi penal, que els obliga a fer-ho i impeding així les tasques d'una comissió d'investigació creada des del Parlament de Catalunya. Aquest fet ha comportat que des de la mesa de la CIOC s'hagi sol·licitat a la Mesa del Parlament que es doni compte a Fiscalia i que s'estudiïn les possibles accions legals per part del Parlament de Catalunya.

Per últim, destacar que el PSC va anunciar el dia 10 de maig que deixaria d'assistir a la CIOC per motius que res tenien a veure amb la pròpia comissió d'investigació i que els grups parlamentaris del PP i C's també van decidir abandonar-la abans de la seva finalització. Si ho lliguem al seu paper a la comissió d'investigació paral·lela al Congrés, on aquests mateixos tres partits van decidir liquidar la comissió d'investigació el dia 5 de juliol, fins i tot abans que poguessin comparèixer els comissaris Martín-Blas i Villarejo -que segons bona part dels indicis tenien un paper fonamental en l'execució de l'operació Catalunya-, sembla clar que aquests tres partits formen part d'un pacte d'Estat que intenta posar tots els impediments possibles a que es pugui per a no esclarir l'abast i les responsabilitats polítiques i judicials dels implicats a l'operació Catalunya. Aquí però, a diferència del desenvolupament de la comissió del Congrés, estan en minoria i no han pogut bloquejar la Comissió.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent

3. LA BRIGADA POLÍTICA POLICIAL COM ESTRUCTURA D'ESTAT PARAL·LEL

Per al nostre grup parlamentari, la CIOC, encara que molts dels compareixents no s'han presentat i l'accés a la informació ha estat difícil i no prou exhaustiu, ha aconseguit determinar clarament l'ús polític i partidista de la policia sota el mandat com a ministre d'interior de Jorge Fernández Díaz, amb la creació d'una unitat fora de l'estructura orgànica del Cos Nacional de Policia i formada per almenys una desena de comissaris i inspectors en cap que, entorn a l'exdirector adjunt operatiu (DAO), Eugenio Pino, ocupaven llocs de treball fora de catàleg i realitzaven investigacions prospectives contra els polítics catalans, quan no generaven muntatges totalment falsos.

Entre els noms d'aquests comissaris i detectius en cap hi són: Eugenio Pino, José Manuel Villarejo, José Luis Olivera, Enrique Garcia-Castaño, Marcelino Martin Blas, José Angel Fuentes Gago, Antonio Gimenez Raso, Bonifacio Díaz i Andrés Gómez.

Només un d'ells ha comparegut a la CIOC, Martin Blas, però el seu testimoni ha estat cabdal. A banda de ratificar les declaracions realitzades en seu judicial on reconeixia que algunes de les funcions que feien els comissaris no formaven part del seu catàleg de tasques, va confirmar que existien informes provinents de la policia nacional als que se'ls hi havia posat "sal y pimenta" abans de fer-los públics en mitjans de comunicació sense anar signats. És a dir, el contingut es corresponia amb el treball intern de la policia, però les filtracions a mitjans de comunicació estaven deliberadament modificades per tal de culpabilitzar a polítics catalans d'algun delicte. De la desena de comissaris i policies cridats a comparèixer cap més ha assistit a la CIOC.

Tot i això, el documental d'investigació "Las cloacas de interior" ha donat altres testimonis de l'entramat policial que confirmen l'existència d'aquesta policia patriòtica espanyola. En aquest sentit, la tasca de periodistes d'investigació com Carlos Enrique Bayo, Patricia Lopez, Ernesto Ekaizer o Pedro Àgueda, ha aportat molta informació contrastada en aquest mateix sentit. Tots ells han fet, en el marc de la CIOC, una radiografia clara dels membres, el funcionament i les pràctiques dels integrants de la brigada política, formada per una estructura paral·lela, amb pràctiques al marge de la llei, que no informava de les seves investigacions i que s'atribuïa tasques d'investigació d'amenaques al territori nacional espanyol, quan això últim és una atribució que no correspon a la policia sinó al CNI.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent

La compareixença de Pino i Fuentes Gago al Congrés també ens ha donat informació directa sobre l'existència de la brigada policial política. Les contradiccions en les declaracions dels comissaris així ho fan entendre.

Si bé aquesta brigada ha funcionat principalment sota el mandat de l'ex-ministre Fernández Díaz, la seva creació és anterior. Amb la creença que la corrupció pot ser una palanca per destruir el moviment independentista a Catalunya, alguns dels comissaris directament implicats ja preparaven les respostes polítiques del Ministeri de l'Interior en època del President Rodríguez Zapatero. Sense anar més lluny, un dels principals responsables, el comissari Villarejo, ja hi treballava.

La brigada política policial no funciona com una unitat centralitzada. Si bé depèn directament del Director General de la Policia, Ignacio Cosidó, a les ordres del Ministeri de l'interior, i del Director Adjunt Operatiu (DAO) Eugenio Pino, hi ha comissaris i inspectors que hi col·laboren directa o indirectament tant a la unitat d'assumptes interns com a la unitat de coordinació d'intel·ligència. El catàleg de funcions de la policia mostra com no es corresponen els càrrecs amb les tasques dels comissaris, prova de tasques paral·leles al marge de l'estructura orgànica del cos policial.

Els comissaris i agents implicats, tots ells citats a comparèixer en aquest Parlament, feien investigacions prospectives al marge dels protocols internacionals. No estaven ni sota tutela judicial ni informaven a la Fiscalia degudament, fets constitutius de delicte segons el Codi penal.

Un dels màxims responsables de la branca policial és Eugenio Pino, el DAO. És ell qui donava ordres als altres comissaris implicats, com bé explica Martin Blas a la seva compareixença. Les seves pràctiques responen a motivacions polítiques, ordenades des del Govern de l'Estat. No es van seguir els protocols normals dels cossos policials quan algun agent o detectiu van denunciar els procediments que es seguien. Pino mai va sancionar als seus subalterns i va canviar de lloc de treball a aquells que s'atreuen a denunciar els mètodes emprats per aquells que formaven part de la brigada política. És el cas del comissari Jaime Barrado.

El cas que treu a la llum aquesta trama policial és el del "Pequeño Nicolás", investigació que també demostra les desavinences creixents entre els comissaris. És en el marc del procés judicial d'aquest cas on Martin Blas és el primer en denunciar l'operació Catalunya i on surten a la llum molts dels detalls, informacions i documents que hem pogut analitzar.

Al llistat de pràctiques al marge de la llei dels comissaris i agents implicats caldria sumar el viatge a Barcelona de José Luis Olivera i Martin Blas per tal de pressionar a fiscals, de forma totalment irregular, per tal d'intentar que aquests

PARLAMENT DE CATALUNYA

Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent

ordenessin amb urgència registres a la seu de CIU en el marc del cas 3%. Ambdós fiscals fan una protesta formal sobre aquests fets, del tot irregulars per dos comissaris que tenen tasques assignades a assumptes interns i no a anticorrupció, i eleven una queixa formal al Consell Fiscal.

Tampoc és pràctica habitual la utilització d'identitats falses, com les utilitzades pel comissari Villarejo per tal de construir l'informe Pujol, que mostren com un comissari de la màxima confiança d'Interior va actuar sense autorització judicial, fent-se passar per Javier Hidalgo, periodista del diari El Mundo.

En aqueix mateix sentit, també afegim les tasques de l'inspector en cap José Angel Fuentes Gago, que va participar en l'operació Catalunya servint d'enllaç entre De Alfonso i Fernández Diaz i estava al darrere de l'escàndol del fals compte de Trias, com s'ha demostrat pels viatges realitzats a Suïssa amb fons reservats amb l'objectiu de pagar a un confident i intentar donar veracitat a un compte fals.

Finalment, a la branca andorrana del cas, destaquem els viatges irregulars a Andorra per tal de tenir informacions sobre els comptes de polítics catalans en aquest país i la revelació del secret bancari per part de directius de la Banca Privada d'Andorra, en un intent de salvar-la.

4. ELS RESPONSABLES POLÍTICS: UN PACTE D'ESTAT

La brigada policial que actuava de forma paral·lela no era autònoma, sinó que responia a les ordres polítiques que provenien del Ministeri de l'Interior.

Les gravacions de les converses entre Fernández Diaz i De Alfonso mostren com ambdós col·laboraven per tal de preparar i difondre informacions falses sobre alguns polítics catalans, basades en documents elaborats amb aquest objectiu, amb recursos públics i utilitzant a mitjans de comunicació que ho publicaven sense contrastar la informació. Aquestes pràctiques són il·legals segons els articles 456 i 457 del codi penal (acusació i denúncia falses i simulació de delictes).

Al mateix temps, el contingut de les gravacions evidencia el grau de putrefacció, cinisme i odi del sistema polític de l'Estat espanyol. No podem emmarcar en un Estat de dret les pràctiques persecutòries i difamadores utilitzant per a tals finalitats polítiques els cossos de seguretat de l'Estat i el poder judicial.

Les gravacions mostren també el coneixement que tenien des de la Presidència del Govern de l'Estat de les ordres sortints des del Ministeri de l'Interior, tant pel que fa a la fabricació de proves falses com de les escoltes i seguiments que es practicaven en el marc de l'operació aquí estudiada. El moment adient per fer

PARLAMENT DE CATALUNYA

Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent

publiques determinades informacions falses es triava en funció de diferents escomeses electorals i negociacions polítiques.

La utilització amb finalitats partidistes dels cossos policials va ser corroborada en seu judicial per una sèrie de notes informatives d'un dels seus màxims responsables, el comissari Villarejo, abans adscrit a la Direcció Adjunta Operativa de la Direcció General de Policia, que demostren l'existència, des de 2012, d'un grup de càrrecs i agents policials que tenien com a missió seguir a polítics catalans, investigar-los i elaborar informacions i proves incriminatòries inicials per tal que la Fiscalia General de l'Estat pogués obrir les pertinents causes. Igualment, també permeten concloure les filtracions interessades d'informacions sense signar a determinats mitjans de comunicació per tal de crear un estat d'opinió determinat, contrari a l'independentisme, i que poguessin ser utilitzades i canalitzades judicialment amb posterioritat. És el comissari Villarejo qui, a través d'aquestes notes informatives, reclama a l'Estat que se'l pagui pels serveis fets, alguns mitjançant empreses on ell és accionista, demostrant no només l'ús de fons reservats públics per finançar les investigacions, sinó l'enriquiment de les seves empreses en una clara situació d'incompatibilitat professional i conflicte d'interessos.

Jorge Moragas, cap de gabinet del president del govern espanyol des de 2011, és el responsable polític de la branca de l'operació Catalunya coneguda arrel de les gravacions d'un dinar entre Alicia Sanchez Camacho i Victòria Álvarez, que ell va posar en contacte, al restaurant La Camarga i relacionades amb el cas Pujol. Les gravacions del famós dinar, les declaracions dels detectius de l'agència Método 3 i els missatges que es van enviar Moragas, Sánchez Camacho i Álvarez, demostren com el Govern de l'Estat no només tenia coneixement de certes informacions de la família Pujol, sinó que no les va posar en coneixement de la Fiscalia fins dos anys després, en una actuació completament irregular, realitzada amb l'objectiu d'utilitzar-les en el moment més adient per tal d'atacar al moviment independentista català i respectant el pacte de govern que tenia amb CIU durant aquest dos anys d'hibernació de les informacions.

Pel que fa a aquesta branca, no només el PP n'és responsable. El dinar va ser planificat amb l'ajuda i la connivència del PSC, evidenciant que per defensar la unitat de l'Estat espanyol i frenar el moviment independentista hi ha una col·laboració total entre aquests dos partits polítics. Així ho demostren uns correus electrònics entre l'Agència Método 3 i la seu catalana del PSOE on es parlava de la planificació del dinar.

Sense anar més lluny, el comissari Villarejo ha fet tasques al marge de la llei sota el mandat de 13 ministres de l'interior diferents, tant del PP com del PSOE, si bé

PARLAMENT DE CATALUNYA

Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent

és a partir de 2011, amb l'arribada del PP al Govern de l'Estat, quan s'organitza formalment la brigada policial paral·lela.

5. ELS MITJANS DE COMUNICACIÓ: CREAR ESTAT D'OPINIÓ

La guerra bruta necessita els mitjans de comunicació per tal de ser difosa i que les informacions falses tinguin un gran impacte en el moment més adequat: eleccions o negociacions polítiques importants del procés independentista.

La brigada política ha utilitzat els mitjans de comunicació, a través de periodistes afins, per tal de publicar informacions falses sense contrastar i crear un gran impacte mediàtic. Els casos més coneguts són el del fals compte a Suïssa de Xavier Trias, poc abans de les eleccions municipals, els comptes d'Artur Mas poc abans de la consulta del 9N o l'informa PISA sobre Pablo Iglesias.

Publicar informacions sense contrastar, tot i que la exclusiva vingui de fonts policials, és una mala praxis periodística que passa per sobre del codi deontològic de la professió i contribueix a desprestigiar-la. És però una pràctica habitual per determinats periodistes que sempre han col·laborat amb les clavegueres de l'Estat.

El principal diari que ha contribuït a la guerra bruta de l'Estat és El Mundo, amb periodistes com Eduardo Inda (ara director de Ok Diario) i Esteban Urreiztieta. Són ells que van signar la sèrie de notícies falses provinents de la brigada política que van girar al voltant de Xavier Trias i el seu fals compte a Suïssa.

Hi ha vincles provats entre els responsables polítics i els mitjans de comunicació, i formen part de la informació dels processos judicials oberts. Les contínues trucades intercanviades entre membres de la cúpula policial i els periodistes que van publicar les informacions falses sense contrastar-les, poc abans de les filtracions a premsa, en són una mostra més.

Tot i això, altres diaris s'han afegit a les mentides publicades inicialment i han contribuït a propagar-les per tal de crear un estat d'opinió en contra del moviment independentista, en destaquem, pel seu nul rigor periodístic, la seva catalanofòbia i la seva ideologia ultradretana els següents: ABC, La Razón, Ok Diario, Libertad Digital i Mediterraneo Digital. Els diaris abans considerats progressistes, si bé es mantenien relativament al marge durant els escàndols de Trias i Mas, en els darrers mesos han canviat la seva línia editorial i s'han afegit sense fissures a una estratègia política d'oposició sense escrúpols contra el procés independentista (El Periódico o El País). Hem pogut comprovar-ho de manera descarnada fruit dels atemptats del passat 17 d'agost a Barcelona, amb l'intent

PARLAMENT DE CATALUNYA

Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent

de polvoritzar l'independentisme arran dels tràgics atemptats, fent-ne un ús polític roí i mediocre.

No cal oblidar tampoc els espais televisius de debat, on els representants de l'independentisme tenen escassa o nul·la presència a les cadenes d'àmbit estatal i privades. Els mateixos que publiquen informacions falses contra l'independentisme participen en debats de gran audiència i les reproduïxen. L'estat d'opinió que es crea, que es vol crear, és catalanòfob i antidemocràtic i s'expandeix com una taca d'oli per les sales d'estar de tot l'Estat espanyol.

La visió intencionadament esbiaixada de la societat catalana i els discursos que es fan des d'aquesta premsa respon no només als diners públics i favors que reben des de l'Estat alguns periodistes i directors de diaris per portar una determinada línia editorial i publicar informacions no contrastades, sinó també a la defensa fèrria del règim del 78.

L'esquema operatiu per tal de crear estat d'opinió ha seguit el mateix patró en nombroses ocasions: hi ha filtracions de la brigada política a un periodista, aquest no dubta en publicar la informació falsa al seu mitjà sense contrastar la informació, es difonen les falsedats i es crea estat d'opinió generalitzat contra el moviment independentista. Posteriorment alguna associació o sindicat ultranacionalista espanyol (com Manos Limpias), obre la via judicial a partir dels retalls de diari per tal de, o bé donar més credibilitat a la notícia publicada, o bé per blanquejar informacions certes però obtingudes de forma il·legal per la brigada política. És així com la claveguera de l'Estat tanca el cercle. I no cal recordar on paren els responsables de Manos Limpias: engarjolats.

Per sort, el clavegueram d'interior no arriba a tota la premsa, periodistes com els que hem escoltat a la CIOC no només denuncien les pràctiques de guerra bruta, sinó que també contribueixen a posar-hi llum i desemascarar els seus responsables.

6. EL FRONT JUDICIAL: FORA DE L'ESTAT DE DRET

La guerra bruta de l'Estat contra el moviment independentista català també té la connivència d'alguns membres del poder judicial. S'han fet paleses irregularitats processals en diversos processos judicials. Destaquem el trencament de la cadena de custòdia de les proves, la no comprovació de les fonts, la no transcripció i la no admissió com a prova en un procés judicial de les gravacions entre Fernández Díaz i De Alfonso, l'arxivament de querelles contra membres del Govern de l'Estat i les forces policials amb delictes tipificats al Codi Penal o la parcialitat d'alguns fiscals en aquests mateixos processos.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent

En aquest front judicial, amb l'objectiu de coordinar la guerra bruta, hi estan implicats la Fiscalia General de l'Estat, el Ministre de justícia, el Director General de la Policia o l'ex-cap de l'Oficina Antifrau del Parlament de Catalunya.

Sense anar més lluny, les gravacions de les converses entre Fernández Diaz i De Alfonso són il·legals. Constitueixen un delictes tant pel que fa a la gravació com a la difusió, tot i això, la Fiscalia no ha obert cap diligència. De Alfonso, com a cap d'Antifrau, no pot divulgar el contingut de les investigacions que està duent a terme l'Oficina (Art. 18 i 19 de la Llei de creació de l'Oficina Antifrau de Catalunya). En fer-ho trenca la confidencialitat.

Les converses només van ser transcrites parcialment, tot i que no havien estat manipulades, no tenien talls i interessaven judicialment en la seva totalitat degut a la gravetat dels fets delictius que allà s'exposaven. Considerem que no hi havia cap raó jurídica per actuar d'aital manera per part de la Fiscalia, a no ser que fos d'interès suprimir proves.

Considerem que no és legal que comissaris de la brigada política visitin a fiscals de Barcelona per tal de pressionar-los per dur a terme escorcolls a les seus de CIU i aconseguir així crear un impacte mediàtic i un estat d'opinió desfavorable pel moviment independentista en moments decisoris clau. I que no hi hagi cap denúncia per això tot i la queixa formal que els magistrats van elevar al Consell Fiscal.

Considerem que no és legal que membres de la unitat d'assumptes interns del cos nacional de policia investiguin prospectivament a polítics catalans pel sol fet d'haver dit públicament que eren independentistes. Aquesta és una tasca fora del seu catàleg de funcions i un delictes contra la intimitat al Codi penal (Art. 197.1).

Considerem que no és legal que la policia faci informes i no els signi, però si els filtri als mitjans de comunicació afins sense signar. És falsedat documental, difamació i delictes contra l'honor d'aquells que són falsament acusats.

Considerem que no és legal pagar amb diners públics els viatges a Suïssa o a Andorra de dos comissaris de la brigada política per tal de falsificar proves. És malversació de fons públics.

Estem en un Estat on, segons la Llei d'enjudiciament criminal, suposadament no hi caben les investigacions generals ni prospectives, tal i com s'han dut a terme des de la unitat d'assumptes interns de la policia, però s'han fet sense conseqüències penals. Així ens ho van explicar a la CIOC alguns lletrats experts.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent

Estem en un Estat on suposadament els cossos policials han d'informar a la Fiscalia si tenen coneixement de fets delictius, i aquesta ha d'actuar en conseqüència. Cap de les dues coses s'ha donat, al contrari, la policia ha guardat la informació fins que ha estat útil treure-la a la llum i utilitzar-la políticament. Com a exemple el cas Camarga. Així, una policia que no posa immediatament en coneixement de Fiscalia els possibles delictes, que actua sense un títol habilitant per investigar, està fora de l'Estat de dret.

Totes aquestes irregularitats judicials ens porten a afirmar que no hi ha separació de poders a l'Estat espanyol i que el Consell General del Poder Judicial sembla un òrgan polític del que depèn el poder judicial. De fet els dos poders estan clarament barrejats.

Els indicis els podem trobar també, per exemple, a Schola Iuris, una societat que ofereix consultoria i estudis amb un ampli catàleg de professors entre els testimonis citats a comparèixer en el marc de la CIOC (fiscals, magistrats i polítics). El propietari d'aquesta entitat és Àngel Benseny, que és al seu torn soci a l'empresa Cenyt Argo de dues de les persones de confiança del comissari José Manuel Villarejo - l'advocat Rafael Redondo i el policia en segona activitat, Antonio Giménez Raso-, tots ells relacionats amb l'operació Catalunya i el dubtós informe de la UDEF sobre la família Pujol.

Rafael Redondo és qui acompanya a declarar a Victòria Álvarez i Javier de la Rosa davant l'UDEF, dirigida per José Luis Olivera, a Madrid. Avui Olivera dirigeix el CITCO. Antonio Giménez Raso, conegut com "El Bigotes" dins el sector dels delictius privats, va ser processat i dues vegades absolt per la seva relació amb l'operació Port de Barcelona, on es va investigar la relació entre narcotraficants i membres de la Policia i la Guàrdia Civil.

A banda, Schola Iuris és una societat al servei de multimilionaris de l'Estat espanyol, l'oligarquia nacional assetjada per casos de corrupció i blanqueig de capitals. Els empresaris Adrián de La Joya i López-Madrid han estat implicats en l'operació Lezo, posant de manifest el lligam explícit entre les elits econòmiques, la Casa Reial, la corrupció del PP i les clavegueres de l'Estat.

7. ELS CÒMPLICES NECESSARIS A CATALUNYA

Ja hem fet referència amb anterioritat a la necessària col·laboració de l'ex-cap de l'Oficina Antifrau per tal de facilitar informació confidencial, fabricar proves falses i trencar la confidencialitat de les investigacions en curs, en l'intent de desactivar el moviment independentista català utilitzant la corrupció com a arma de guerra bruta.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent

De Alfonso no ha comparegut i no ha contestat les preguntes que els diferents grups parlamentaris li van enviar per escrit, però si es va sotmetre a les preguntes dels grups parlamentaris a la comissió del Congrés. Amb tot allò aparegut i els clars delictes que se li poden imputar, no només no hi ha cap procés judicial obert contra ell, la seva conspiració i les seves revelacions de secrets, sinó que torna a exercir en l'àmbit jurídic.

Paga la pena recordar que l'actuació de Fernández Diaz i De Alfonso els situa al marge de la legalitat, doncs l'acusació i denúncia falsa, així com la simulació de delictes, estan recollides als articles 456 i 457 del Codi Penal.

Per altra banda, varis dels compareixents a la CIOC han fet referència als confidents i col·laboradors existents dins del cos de Mossos d'Esquadra. La referència a sindicalistes del cos de Mossos també apareix en alguns dels documents vinculats a l'Operació Catalunya, dos d'ells incorporats al sumari d'investigacions judicials: el cas Pujol i el cas Palau.

En aquest sentit, lamentem que les compareixences sol·licitades per la CUP-CC, de David José i David Miquel, no s'hagin pogut dur a terme. Pel nostre grup parlamentari era important aclarir si els agents citats estaven relacionat amb el traspàs d'informacions confidencials a la brigada política des de Mossos.

8. L'ÚS DE FONTS RESERVATS I RECURSOS PÚBLICS

Des de l'Estat, s'han utilitzat sense cap tipus de control fons reservats i recursos públics per fer indagacions extrajudicials. Es van emprar detectius i es va pagar a testimonis falsos per tal d'alterar la voluntat popular davant diferents processos electorals o negociacions polítiques.

Un dels ex-directius de Método 3 implicats en el cas Camarga, Peribáñez, ha reconegut en seu parlamentaria que va cobrar en metàl·lic i sense factures per les tasques de seguiment i informació que feia per encàrrec de la brigada política.

De fet, és habitual que s'utilitzin fons reservats per a pagar confidents i infiltrats en determinades organitzacions, l'esquerra independentista ho sap prou bé arrel dels intents d'infiltració als moviments socials propers. Allò que ja no és tant habitual és el seu ús per investigacions prospectives i extrajudicials, tal i com sembla que s'han dut a terme en el marc de l'operació Catalunya.

És el propi Villarejo, en un seguit de notes informatives internes, aparegudes arrel de la branca andorrana de l'Operació Catalunya, qui evidencia que s'han utilitzat fons reservats per dur a terme algunes de les investigacions al marge de la llei realitzades. Els treballs realitzats pel comissari a Catalunya de manera

PARLAMENT DE CATALUNYA

Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent

il·legal fan que li reclami a l'Estat els diners que li deu, en part pels serveis prestats amb les seves empreses privades.

A banda, el viatge a Suïssa de Fuentes Gago i totes les despeses relacionades amb el cas del fals compte bancari de Trias també es paguen amb fons públics. Podem incloure en aquesta malversació de fons públics la utilització de l'horari laboral de funcionaris per fer tasques que no eren les que tenien assignades.

Finalment, es pot concloure que algunes de les empreses de les que Villarejo n'és soci, també s'han vist beneficiades econòmicament en diferents moments i branques de l'operació Catalunya: des dels escombrats de l'Oficina Antifrau innecessàriament externalitzats, fins a Schola Iuris i Cenyt Argo. Aquest fet que no només ens fa qüestionar l'ètica del comissari, sinó l'abús de poder per tal d'enriquir-se, fins i tot mitjançant el blanqueig de capitals, en una clara incompatibilitat laboral que no va ser tinguda en compte pels seus superiors.

Ha existit una compra-venda d'informació sobre polítics independentistes i altres membres de les organitzacions socials al voltant d'aquest moviment, reconeguda per alguns compareixents a la CIOC i per la documentació facilitada, amb l'objectiu d'enfonsar la credibilitat d'aquestes persones. Les empreses Me-todo 3 i Check & In hi han participat oferint els seus serveis, i cobrant-los.

Arrel de totes aquestes evidències podem concloure que hi ha hagut un delictes de malversació de fons públics, també tipificat al codi penal.

9. LES ORGANITZACIONS DE LA SOCIETAT CIVIL COL·LABORADORES

L'estratègia de judicialitzar les informacions falses un cop s'han filtrat sense signar a mitjans afins i publicat per tal de crear un estat d'opinió contrari al moviment independentista no s'hauria pogut dur a terme sense la col·laboració i la difusió d'algunes organitzacions i sindicats com Manos Limpias o Societat Civil Catalana.

Ambdues organitzacions tenen vincles directes amb els responsables polítics i policials de l'operació Catalunya i és lògic pensar que formaven part de la mateixa trama conspiradora. Els seus fundadors i molts dels seus socis mostren públicament no només un anticatalanisme feient, sinó també clars lligams amb l'ultra-dreta.

En el patró de funcionament consistent en: s'inicia un assetjament general o una investigació prospectiva amb recollida d'informació utilitzant col·laboradors externs pagats amb fons reservats i pressionant a testimonis; es filtren informaci-

PARLAMENT DE CATALUNYA

Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent

ons a mitjans de comunicació afins que publiquen sense contrastar informacions; es pressiona a fiscalia i s'anima a presentar querelles de sindicats com Manos Limpias i es blanqueja tota la investigació arrel de la denúncia.

En el cas de SCC, fins i tot l'ex-ministre Fernández Diaz reconeix que "és uno de los nuestros" segons vam sentir durant la compareixença de la periodista Patricia López a la CIOC.

10. CONCLUSIONS

Un cop escoltades totes les compareixences i analitzada la informació que se'n ha facilitat, considerem que:

1. S'han utilitzat mitjans, efectius i recursos públics dels cossos policials de l'Estat per tal de dur a terme un seguiment i control de polítics catalans i membres de la societat civil organitzada del moviment independentista, actuant de forma irregular i al marge de la llei.
2. Existeix una brigada politico-policial espanyola, que ha seguit ordres polítiques del Govern de l'Estat i que ha dut a terme l'anomenada operació Catalunya. Hi estan implicats comissaris, detectius, agents, funcionaris i alts càrrecs del Ministeri de l'interior, així com membres d'altres institucions, com l'Oficina Antifrau de Catalunya, o del poder judicial. El seu objectiu era seguir, investigar, espionar i conspirar contra polítics catalans per tal d'acabar amb el creixent moviment independentista a través de la fabricació i difusió d'informacions falses relacionades amb la corrupció.
3. Els mètodes i l'estructura paral·lela, fora de control, de la brigada policial política venen d'anteriors mandats, existint similituds clares entre l'operativa dels GAL i l'operació Catalunya pel que fa a dinàmica, finançament i organigrama. Aquesta coincidència evidencia, també, l'existència d'una estructura de poder estatal que duu a terme pràctiques fora de la llei de manera sistemàtica contra els moviments opositors i dissidents. Una estructura avalada per un acord tàcit entre (com a mínim) els dos partits majoritaris, PP i PSOE.
4. Aquesta brigada es troba fora de l'estructura orgànica del cos nacional de policia i està formada per almenys una desena de comissaris i inspectors en cap que, al voltant de l'ex-DAO Eugenio Pino, ocupaven llocs de treball fora de catàleg i realitzaven investigacions prospectives contra adversaris polítics, quan no eren muntatges falsos.
5. El principal responsable polític de l'operació Catalunya és l'ex-ministre Fernández Diaz, amb el coneixement i aprovació del President del Govern

PARLAMENT DE CATALUNYA

Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent

de l'Estat, Mariano Rajoy i la connivència d'altres membres del Govern, com la Vicepresidenta Soraya Sáez de Santamaría o el Cap de Gabinet de presidència, Jorge Moragas. La gravetat dels fets no només fa necessària la seva reprovació, sinó també la seva dimissió.

6. L'operativa de la brigada policial política consisteix en imputar casos de corrupció, fundar sospites i aixecar falsos testimonis a través de l'elaboració d'informes falsos o manipulats, que són filtrats a mitjans afins (que col·laboren amb el conjunt de l'operació) com ara "El Mundo" i publicats per periodistes que formen part de la trama, així com, amplificar aquells casos reals de corrupció per mirar de vincular-los al conjunt del moviment l'independentista. Un dels periodistes més destacats col·laboradors en aquests muntatges ha estat Eduardo Inda.
7. Considerem provats els lligams entre els responsables polítics i molt determinats mitjans de comunicació arrel de les continuades trucades intercanviades entre membres de la cúpula policial i els periodistes que van publicar les informacions falses sense contrastar-les, amb l'objectiu de perjudicar a polítics catalans i crear un estat d'opinió que influís, bloquegés i frenés en el procés independentista.
8. La publicació de suposats elements probatoris per part de mitjans afins al Govern de l'Estat pretenia justificar la intervenció del poder judicial contra determinats responsables polítics. Organitzacions civils com el sindicat Manos Limpias ho van utilitzar per obrir vies judicials basant-se en falsedats per tal de contribuir a crear un estat d'opinió contrari al procés independentista i blanquejar les investigacions prospectives il·legals dutes a terme per la brigada policial paral·lela.
9. Considerem provat l'ús partidista del poder judicial, tant per incitar l'actuació de la Fiscalia General de l'Estat davant suposats elements probatoris o indicis de delicte, com per tancar la via judicial refusant proves o no analitzant-les correctament, com les gravacions entre Fernández Díaz i De Alfonso.
10. Considerem provat que, un cop escoltades les gravacions publicades, les reunions entre Fernández Díaz i De Alfonso, tenien l'objectiu de conspirar per tal d'influir en la conjuntura política catalana.
11. Considerem provat l'ús de fons reservats de l'Estat per obtenir proves, fer investigacions extrajudicials, pagar viatges i dietes dels detectius i policies que feien tasques de seguiment en el marc de l'operació Catalunya, amb la finalitat d'alterar la voluntat popular davant diferents processos electorals o negociacions polítiques.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent

12. Considerem provada la vulneració dels principis fonamentals d'un Estat de dret per la greu actuació duta a terme pels poders públics de l'Estat i els membres dels seus cossos de seguretat.
13. Els objectius que es va marcar la CIOC no han pogut ser complerts per incompareixença de molts dels testimonis cridats a seu parlamentària, principalment degut al boicot i menyspreu al Parlament de Catalunya que han expressat alguns testimonis i al pacte de silenci existent entre els membres del Govern espanyol, el poder judicial i els cossos policials implicats a l'anomenada operació Catalunya.
14. Demanem la ratificació de les conclusions pel Ple del Parlament per tal d'obrir la via judicial més adient contra els responsables i col·laboradors de l'anomenada operació Catalunya, tenint en compte els delictes de: malversació de fons públics, frau processal, fals testimoni, delicte contra l'honor, revelació de secrets, falsedat documental, prevaricació, encobriment, omissió del deure de seguir delictes i abús d'autoritat. És l'hora del reconeixement del succeït, de la reparació dels danys causats i de les garanties de no repetició.

Palau del Parlament, 28 d'agost de 2017

Mireia Boya e Busquet
Presidenta del GP CUP-CC

Anna Gabriel i Sabaté
Portaveu del GP CUP-CC